

јединице једнако представљене у федералном дому савезног парламента (као, рецимо, у Већу република наше последње, Југословенске федерације где су републике биле представљене са по 20 посланика или Сенату САД са по два сенатора из сваке државе чланице) као и оних у којима те јединице нису једнако представљене /У немачком Бундесрату). Нешто слично федералном бикамерализму је и представништво територијалних јединица у унитарној држави, што се по аналогији може назвати територијалним бикамерализмом као представништвом територијалних јединица, општина или покрајина, тј. аутономних јединица. На том принципу је установљен француски Сенат као представништво територијалних заједница Француске, укључујући и Французе који живе изван Француске. То важи, рецимо, и за Сенат Шпаније или онај у Италији, који је такође представништво територијалних јединица (региона).

Поред Велике Британије (Енглеске), и Француска је у духу европске традиције прихватила и развила модел дводоме скупштине мада је (у време Де Гола) била близу и увођењу трећег дома. Она је из револуције изашла са једнодомом скупштином, али је након револуционарне епохе ушла у мирну фазу друштвеног и политичког развитка и то са дводомим парламентом. Са Сенатом и Представничким домом је добијена Национална скупштина која је постала основа парламентарног режима. Тај режим је усавршаван и дотериван законодавством које је „осигурало нацији једну Републику и управљање слободно изабраним посланицима“. Поред идеја и решења о дводомом парламенту, у теорији и политичкој пракси (нарочито XIX века) срећу се и модели организације парламента и са три па и више домова. Пре свега захваљујући развоју економске демократије, унутар капитализма се јављају различити облици и институције економског представљања (представништва) које су имале да поспеше решавање социјално-економских питања и проблема у друштву. Ту идеју је прва применила Вајмарска Немачка (Уставом од 1918. год.) уводећи Социјално-економски савет који је тада био само „једно саветодавно социјално-економско тело а не трећи дом.“ Касније (након Другог светског рата) ту идеју оживљава и преузима Француска (са Четвртом и Петом Републиком) и то је требало да доведе до радикалне реформе француског представничког тела у правцу његовог померања од чисто политичког ка више економском парламенту. Шта више, и конзервативна Велика Британија се једно време заносила идејом о увођењу економског парламента уместо Дома лордова, с тим да ни Черчилова замисао о комбинацији економског и политичког парламента